

Na 32 jaar huwelijk scheidde Alie Bruis van haar echtgenoot. Ze voelt zich nu zekerder dan ooit tevoren, al mist ze wel een maatje om lief en leed mee te delen. Het liefst ontmoet Alie (1953) een man die ook een stoma heeft.

Tekst Josephine Krikke • Fotografie Saar Rypkema

‘Eind 2005 nam ik eindelijk de beslissing om bij mijn man weg te gaan. Hij ging toen al vijf jaar vreemd, maar ik kon gewoon niet eerder de stap zetten.

We zijn 32 jaar getrouwd geweest. Ik was huisvrouw en ik sportte veel, liep fanatiek hard. Mijn leven veranderde toen van het ene op het andere moment mijn sluitspier niet meer functioneerde. Dat was het gevolg van een zware bevalling van mijn zoon, negen jaar eerder. Ik kreeg een colostoma en in hetzelfde jaar een urinestoma. Daar zit je dan, op je veertigste met twee stoma’s. Dat hakte er enorm in. Hardlopen kon ik niet meer. De zomers waren een ramp: het stomamateriaal was toen nog

veel groter dan nu en moeilijk te verbergen onder mijn kleding. Ik voelde me ellendig.

Doen alsof

Ik schaamde me zo, vooral tegenover mijn man. Dus ik deed alsof er niets aan de hand was en sjouwde met zware dingen in onze grote tuin. Zó graag wilde ik blijven meedraaien in de maatschappij. Mijn man zei dat ik daarmee op moest houden. Mijn stoma’s verborg ik voor hem. Op een keer zat ik in bad toen hij binnenkwam. Liefkozend zei hij: “Er zitten twee roosjes op je buik”. Maar ik kon daar niet mee overweg.

Later werd hij minder begripvol voor mijn situatie. Ik denk dat mijn ziekte ons uit elkaar heeft gedreven. Op een zondag, toen ik weer eens in het ziekenhuis lag, kwam hij tegen de gewoonte in erg laat langs. Hij had visite gehad, van een vrouw die hij in de kerk had ontmoet. Met haar kreeg hij een relatie, ze zijn nog steeds samen.

Het is prettig om dingen met elkaar te delen en gezellig samen te zijn

Na de scheiding ben ik zekerder van mezelf geworden

Toen ik weer thuis was en 's nachts bijvoorbeeld eens last had van een lekkage, zei hij: "Daar heb je dat gesodemierter weer". Vijf jaar lang was ik erg ziek en kon ik weinig en lag veel op bed. Dat deed ik ook om een andere reden: ik zag het niet meer zitten, voelde me bedrogen. Dat was de zwaarste periode van mijn leven. Maar ik kon gewoon niet weggaan, ik voelde me te ziek, had een open wond op mijn buik.

Aanmoedigen

Mijn zoon heeft me, toen hij het huis uit ging, aangemoedigd om een scheiding aan te vragen. Ik voelde me fysiek wat beter en eind 2005 zette ik die moeilijke stap. Korte tijd later kocht ik een huis en vond ik een nieuwe kerkgenootschap waarbij ik me erg thuis voel. Ik begon in te zien dat ik die laatste jaren van mijn huwelijk in de verdrukking had gezeten. Ineens kon ik bijvoorbeeld eten op de momenten waarop ik dat wilde, dat had ik nog nooit gedaan. Ik had me altijd aangepast. Geestelijk en lichamelijk voelde ik me steeds beter. Zat ik eerder nog wekelijks in het ziekenhuis met een nierfunctie van 5 procent, nu is die 90 procent.

Ik ben vrijwilliger geworden bij het Rode Kruis, waar ik koffie schenk in een soos. Fanatiek sporten gaat niet meer, maar ik wandel en fiets veel met een vriendin. We zijn dit jaar ook samen op vakantie naar Kroatië geweest, zoiets heb ik in jaren niet gedaan.

Het is leuk om dat soort dingen met vriendinnen te doen, hoewel ik ook graag een vast maatje zou willen vinden met wie ik meer tijd kan doorbrengen. Iemand voor wie ik er kan zijn als hij me nodig heeft, en andersom. Als een man nu contact met mij zoekt, houd ik het gelijk af. Dat komt echt door mijn stoma's.

Geen verantwoording afleggen

Het lijkt me fijn om een man te ontmoeten die weet wat het is om hiermee te leven. Graag zou ik een chris-

telijke man leren kennen, om een praatje mee te maken, elkaar rustig aan te leren kennen.

Het alleen zijn is makkelijker dan ik had verwacht, het is soms heerlijk om geen verantwoording hoeven af te leggen aan een ander. Maar het is ook prettig om dingen met elkaar te delen en gezellig samen te zijn in het weekend.

Het lijkt me zo leuk om samen op vakantie te gaan, lekker te reizen – ik heb nog nooit gevlogen. Of om de natuur in te gaan, dat vind ik fantastisch, vooral om er te wandelen, fietsen en fotograferen. Maar ook in mindere tijden is het prettig om samen te zijn. Halverwege dit jaar werd ik ziek en kon ik 's nachts niemand bereiken om me te helpen. Dan is het toch erg prettig als je voor elkaar kunt zorgen, realiseerde ik mij. En als je beiden met een stoma leeft, wéét je gewoon van elkaar dat dat aan de orde kan komen.' ●

Oproep

Eerder dit jaar plaatste de Nederlandse Stomavereniging een oproep in Vooruitgang en op haar website: [singles gezocht](#). Het artikel over Alie Bruis is het eerste uit een serie. Wil jij ook jouw verhaal vertellen? Ervaar je dat jouw leven als alleenstaande stomadrager beduidend anders is? Tegen welke knelpunten loop jij aan als single? Of juist ook: is het misschien soms beter om alleen te zijn? Het mag van alles zijn. Bijvoorbeeld dat je wél iemand wilt leren kennen, maar niet weet hoe. Dat je het moeilijk vindt om problemen alleen te verwerken. Of dat je vindt dat het wel prettig is dat je bij een lekkage niet een partner ook nog hoeft te belasten met een nachtelijke verschoning. Alle meningen, ervaringen en ideeën zijn welkom. Mail je reactie naar info@stomavereniging.nl of stuur een briefje naar het Landelijk bureau in Maarssen.